izraženo »uzdisanje i jecanje« svih stvorova zbog ropstva propadljivosti, u koje su upali, kao i čežnja za danom proslave djece Božje.

Teže je shvatiti izraz: Ono što je na nebu. Čiste duhove ne treba pomirivati a pale duhove nemoguće je pomiriti. Pomirbu (apokatallassein) možemo shvatiti kao uspostavu reda, koji je bio na neki način narušen, ukoliko je trpeći Spasitelj s obzirom na izvanjsku slavu bio niži od anđela, koji ne trpe (usp. Ps 8, 6 sl. i Hebr 2, 9). Uskrsnućem prvorođenoga od mrtvih taj je red uspostavljen. Uzrok poremećaja ne treba tražiti kod anđela nego kod praroditeljskog grijeha (Wikenhauser).

O. FRANJO ČAREV

MJESTO KOLODVORSKIH MISIJA

(Što bismo mogli učiniti za naše vjernike koji sele?)

Mi nemamo »kolodvorskih misija« gdje bi nam sestre i katoličke gospođe dočekivale na stanici djevojke sa sela što dolaze u grad da služe ili da traže posao pa ih odvodile u domove i prihvatilišta i tražile im mjesto. Nemamo ni »djetićkih društava« po njemačkom Kolpingovu sistemu da nam se brinu šegrtima za smještaj i kršćanski odgoj. Nemamo ni »Društva sv. Rafaela« za iseljenike. Nešto smo od toga u prijašnjim decenijima imali, ali sve su to bili samo rudimenti, počeci, fragmentarne poluakcije: više zapravo ideje i eksperimenti nego akcije.

Nemamo na većem dijelu naših župa ni pravih, modernih, pastoralnih kartoteka, iako bismo barem njih mogli imati: da nijesmo, ovako, kako smo, bespomoćni, a pomalo i lijeni.

Ali imamo zato svagdje župske matice. I u njima ubilježene sve svoje župljane. A imamo i problem selidbe: sa sela u grad i iz grada u grad. Problem aktualan, vruć, općenit. Hiljade se naših ljudi svake godine podižu sa svojih djedovskih selišta i odlaze »u svijet«, trbuhom za kruhom. I iz mrtve provincije; i sa patrijarhalnog sela. Sele katkada čitave obitelji, a sele još češće pojedinci: najviše mladići, djevojke, mladi bračni parovi.

A sele nam obično bez ikakve ozbiljne evidencije s naše strane; onako »na sreću«. Bez plana, bez upute, bez savjeta, bez preporuke, bez pomoći. Kao »grlom u jagode«. Šta im Bog i sreća dadne! Jedini tko im nešto kaže, to su mati i otac,

djed ili baba. A i oni najviše samo općenito: »Pamet u glavu, sine! Čuvaj se, kćeri! Pazi na obraz u dalekom svijetu! Nemoj da osramotiš majke!«

Stoga nam toliki i stradaju u gradu: toliki od tih naših »iseljenika«. Upanu u loše društvo. Namjere se na već pokvarene »zemljake« i »kolegice«. Zaslijepi ih, fascinira, lažni »sjaj« grada. Imponiraju im manire gradske »gospode«: dojučerašnjih seljaka, bez kriterija i bez kulture, kaošto su i sami. Zarazi ih, onako naivne, okolina i propaganda. Izgube se. Postanu svijet »bez zemlje« i bez tradicije.

A ipak bismo mogli — i morali — za njih štogod učiniti. Naša su duhovna djeca. Sirote su, duhovne, koje je Bog povjerio našoj svećeničkoj, pastirskoj skrbi. Davat ćemo Bogu račun za njihove duše.

Ne bi to od nas, čini nam se, tražilo kakva posebna napora. Nije moguće — barem na manjim i seoskim župama — da se netko u selu sprema u grad ili na selidbu, a da to čitavo selo ne zna. Zna to uvijek i župnik. Čuje barem da se o tom priča.

Pa zašto ne bismo mladića ili djevojku pozvali prije toga k sebi? Zašto ne bismo pošli u takvu kuću da se s ljudima malo porazgovorimo? Da se propitamo kamo će, šta će, kako to misle? Imaju li kakve izglede? Gdje su im sredstva? Pa da ih i posavjetujemo. Da ih upozorimo što ih u gradu čeka, na što da paze, čega da se čuvaju. I da im probudimo i informiramo kršćansku savjest: malo konkretnije od majke. I obzirom na društvo, i obzirom na modu, i obizrom na brak i moral, i obzirom na ispovijed i pohod crkve. Možda bi im koji naš savjet zlata vrijedio. A mnogi bi ga, sigurno, primili sa zahvalnošću. I poslušali!

A onda ono što nam se čini glavno! Zašto im ne bismo turili u ruke list s nekoliko riječi preporuke za župnika ili župski ured u mjestu, odnosno gradu, kamo sele? I priložili k listu njihov krsni ili, još bolje, obiteljski list, izvjesnicu? Pa im rekli da se, svakako, čim stignu u grad jave s tim listom kod župnika na čijem se teritoriju najprije nađu?

Ne će im novi župnik, većinom, moći naći ni stana ni posla. Nije to lako. Ali da ništa, moći će im i on dati koji dobar savjet. A možda će ih moći i komu preporučiti. Ili ih barem upoznati s kojom dobrom kršćanskom dušom, s kojom časnom sestrom, s kojom čestitom katoličkom obitelji, osobito iz njihova kraja ili iz nove okolice. Da ipak imaju nekoga komu će se moći javiti i istužiti, koga će moći upitati za

savjet. I moći će njihov novi župnik da ih, još konkretnije od njihova zavičajnog župnika, upozori na pogibli i napasti grada. I da im kaže gdje su crkve, kad su mise, u koje se vrijeme mogu ispovjediti. I da ih — ako ima kartoteku — u nju ubilježi. Mogao bi se onda za njih dalje interesirati. Mogao bi utvrditi gdje stanuju. Mogao bi im evidentirati djecu: za vjeronauk, za sakramente.

A isto bi tako, »mutatis mutandis«, trebalo postupati kad nam evidentirani i poznati vjernici sele iz jednoga grada u drugi. Mogli bi i oni sa sobom ponijeti obiteljsku izvjesnicu i »testimonijale«. Po sasvim analognoj proceduri.

Ne znam, šta svećenička braća o tom misle. Ali ideja, izgleda, nije ni loša, ni nekorisna, ni neostvariva.

Učinimo bar ono, što možemo! Makar ono najmanje! Bolje išta nego ništa!

Dr ČEDOMIL ČEKADA

BOGORODICE DJEVICE PREČISTI ZARUČNIK

(Sv. Pijo X)

5. LIK SVETOG JOSIPA

Prirođeno je ljudskom srcu da o onome što ljubi, želi i što više saznati. Iz te želje i potrebe već u prva vremena kršćanstva širile su se među pobožnim vjernicima mnoge vijesti o Isusu i Mariji koje se nisu nalazile u Svetom Evanđelju. Mogle su to biti i istinite vijesti, ali se događalo da je u nepromišljenoj revnosti mnogo toga i izmišljano. Tako su nastale razne legende o Isusu, o njegovu djetinjstvu, o njegovim roditeljima i učenicima. Pa da se te priče lakše prime u kršćanskom puku, više puta su ih širili pod imenom nekoga od apostola ili Isusovih učenika. Tako nastadoše apokrifna evanđelja, poslanice, otkrivenja i slično. Od usta do usta širile se izmišljene priče, prepričavale se, prepisivale. S vremenom je nastala i vrlo opsežna apokrifna literatura. U njoj ima i lijepih pjesničkih elemenata, što je onda poticalo umjetnike da se njima koriste u svojim djelima i dalje ih razgrađuju. Njihovi izdanci djeluju i danas.

1. I oko lika svetog Josipa, koji je u Evanđelju spomenut po imenu samo četrnaest puta, a sve što je o njemu rečeno ne obuhvata ni četrdeset redaka, isplela se bujna pavit legende i priče. Možda je najbujnija u takozvanom Pseudo-Tominu evanđelju i u Povijesti Josipa Tesara. Od svih nemogućih izmišljotina najnezgodnija je ona o starosti sv. Josipa